

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 229/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 24 stycznia 2023r., sygn. akt II K 323/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		xxx	xxx		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>prokurator orzeczeniu zarzucił:</p> <ul style="list-style-type: none"> - naruszenie przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie polegające na uznaniu oskarżonego E. K. (1) w pkt III wyroku za winnego przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. bez wskazania w opisie, że przestępstwo to zostało popełnione w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru i z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz bez zakwalifikowania tegoż przestępstwa dodatkowo z art. 6 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

§ 2 k.k.s. przy jednoczesnym ustaleniu, że na wypełnienie znamion przestępstwa składało się wiele zachowań, podjętych w oznaczonym kilkumiesięcznym okresie czasu, a które to zachowanie finalnie prowadziły do jednego celu jakim było uszczuplenie należności publicznoprawnej,

niezasadny

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wyrażającą się w warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności na okres 4 lat próby w sytuacji, gdy prawidłowa ocena okoliczności przestępstwa, stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wysokości kwoty uszczuplonej należności publicznoprawnej uzasadniają stwierdzenie, że zastosowanie takiej reakcji karnej nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a adekwatną do okoliczności popełnionych przestępstw karą byłaby kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;

obrońca orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż z zeznań świadków P. M., T. S., A. C., G. S., K. F., P. B., Ł. P., R. B. (1) i R. K., a także zgromadzonych w sprawie dokumentów wynika, że oskarżony świadomie podawał nieprawdę w składanych deklaracjach podatkowych i wystawiał faktury VAT, które nie potwierdzały faktycznych zdarzeń gospodarczych oraz miał świadomość, że

	<p>firmy wskazane w przedłożonych fakturach nie są realnymi podmiotami gospodarczymi, narażając tym samym na uszczuplenie podatku od towaru i usług w latach 2007/2008, podczas gdy z przywołanych dowodów nie wynika, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów zabronionych przypisanych mu w pkt 2 i 3 wyroku i nie można na ich podstawie przypisać oskarżonemu sprawstwa w ich zakresie, albowiem sprawstwo oskarżonego nie zostało udowodnione,</p> <p>z ostrożności procesowej w razie nie uwzględnienia powyższego zarzutu obrońca podniósł także zarzut:</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu przez Sąd, że zachowanie przypisane oskarżonemu w zakresie pkt V zaskarżonego wyroku stanowi czyn ciągły, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego, w tym dokumentacji i zeznań świadka E. Z., która prowadziła kontrolę w firmie, jasno wynika, że w kwestionowano podatek VAT za IV kwartał 2007r. i wszystkie kwartały 2008r., a nie jak błędnie wskazano od IV kwartału 2007r. do IV kwartału 2008r., co powoduje brak elementu ciągłości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna, natomiast apelacja prokuratora zasługiwała na częściowe uwzględnienie.</p>		

Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrzył się uchybień w kwestii ustaleń faktycznych, nie budziła również wątpliwości kwestia winy oskarżonego. W ocenie sądu odwoławczego natomiast – sąd I instancji dopuścił się uchybień w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych. Wskazać należy, że dokonanie błędnych ustaleń faktycznych może być wynikiem nieprzestrzegania reguł swobodnej oceny dowodów, np. w zakresie logicznego rozumowania przez wyciąganie niewłaściwych wniosków z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. błąd dowolności), lub następstwem pominięcia faktów bądź źródeł dowodowych o istotnym znaczeniu albo oparcia się na faktach niepotwierdzonych materiałem dowodowym. Dla skutecznego podniesienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych koniecznym jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 września 2012r., II AKa 329/12, LEX nr 1217695).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie

dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzenia, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd I instancji co do zarzucanego oskarżonemu czynu została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy nie ma zatem żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie.

W ocenie Sądu odwoławczego nie są trafne twierdzenia obrońcy, iż z zeznań świadków P. M., T. S., A. C., G. S., K. F., P. B., Ł. P., R. B. (1) i R. K., a także ze zgromadzonych w sprawie dokumentów nie wynika, że oskarżony dopuścił się czynów zabronionych przypisanych mu w pkt 2 i 3 wyroku.

Skarżący powołuje się jedynie na wybrane fragmenty zeznań ww. świadków. Natomiast wnikliwa i pełna analiza tych zeznań w powiązaniu z zeznaniami złożonymi przez pozostałych świadków, w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Z zeznań ww. świadków wynika co prawda, że dla firmy oskarżonego

pracownicy zatrudnieni w innych przedsiębiorstwach wykonywali określone prace, jednakże zakres tych prac nie był tak szeroki jak wynikający z zaewidencjonowanych faktur. Świadek P. B. był pracownikiem oskarżonego. Zeznał, że na jednej budowie było trzech pracowników od pana A., przy czym świadek wyjaśnił, że nie wie czy byli to pracownicy A. N.. Jednocześnie świadek podkreślał, że razem z innymi pracownikami oskarżonego był zakwaterowany w hotelu pracowniczym i nie było tam pracowników z innych przedsiębiorstw. Świadek R. B. (2) był również pracownikiem oskarżonego i podawał, że przy budowie bloków byli obecni również pracownicy innych firm, jednakże nie wskazywał, aby w hotelu, w którym był zakwaterowany razem z pozostałymi pracownikami oskarżonego, byli jeszcze pracownicy z innych firm. Również świadek R. K. twierdził, że na budowie pracował jeszcze z 4 pracownikami, nie miał wiedzy czy na budowie zatrudnieni byli pracownicy z innych firm. Jednocześnie świadek Ł. P., który był pracownikiem firmy (...) wskazywał, że pracował na budowie dla oskarżonego i zajmował się wykonywaniem krat stalowych. Świadek zaznaczył, że na budowie nie było wówczas innych pracowników, teren był zamknięty, nie było nawet pracowników zatrudnionych w firmie oskarżonego. Świadców P. M., A. C., G. S. i K. F. wskazywali, że byli pracownikami A. N., jednakże podawali, że wykonywali dla oskarżonego jedynie prace przy ocieplaniu domów jednorodzinnych, bloków, a także prace wykończeniowe wewnątrz budynków. Z zeznań

świadców wynika zatem, że pracownicy zatrudnieni w innych przedsiębiorstwach wykonywali jedynie marginalnie pewne prace dla oskarżonego i świadkowie ci nie potwierdzili tak szerokiego zakresu robót, jaki wykazywany był w fakturach. Ponadto świadek T. S., który kierował grupami pracowników jednoznacznie wskazał, że nigdy nie słyszał o firmie (...).

Wobec powyższego nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż oskarżonemu nie można przypisać sprawstwa w zakresie czynów opisanych w punktach III i V.

Dodatkowo – uzupełniając wywody sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – należy zaakcentować treść zeznań świadka A. N., który pierwotnie dwukrotnie podał, iż faktury wystawione dla oskarżonego E. K. (1) potwierdzają nieprawdę, nie wykonywał prac dla firmy (...), a właściciel tego przedsiębiorstwa (E. K.) płacił mu 10% wartości faktury za sam fakt jej wystawienia (k. 214-216 i 217-218 w zw. z k. 2862). Relacje te wprost wskazują więc na sprawstwo i winę oskarżonego E. K. (1), który działał w zakresie przypisanych mu czynów umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Ponadto w tym zakresie relacje świadka A. N. korespondują z pozostałymi dowodami wskazanymi przez sąd meriti, a późniejsze ich odwołanie z powołaniem się działanie pod przymusem policji jest całkowicie nieprzekonujące, obliczone jedynie na uniknięcie odpowiedzialności przez samego świadka, jak i oskarżonego E. K..

Sprawstwo i winę oskarżonego potwierdzają więc nie tylko decyzje

(...) w P. oraz wyroki sądów i zeznania świadków wskazanych w apelacji obrońcy ale też depozycje ww. świadka – A. N..

Odnośnie samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego tut. sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Szczecinie zaprezentowane w wyroku z dnia 11 marca 201 r. w sprawie II Ka 153/20, gdzie stwierdzono, iż przy ustalaniu zasad związania sądu karnego ustaleniami zawartymi w decyzjach organów skarbowych trzeba uznać zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu (art. 8 § 1 k.p.k.), co jednakże nie zakazuje sądowi czynienia własnych ustaleń na podstawie decyzji administracyjnej, o ile uzna ją za dowód przydatny w sprawie. Nie można jednakże automatycznie przesądzać o związaniu sądu decyzją, gdyż nie jest to akt konstytucyjny. Sąd karny może więc dokonywać ustaleń faktycznych na podstawie decyzji organów podatkowych o ile uzna, że są to dowody przydatne, nie jest nimi związany, ale musi dokonać ich oceny zgodnie z art. 7 k.p.k. i może wykorzystać w procesie ustalania stanu faktycznego.

Zupełnie chybiony jest też zarzut, iż Sąd I instancji błędnie przyjął w zakresie pkt V zaskarżonego wyroku, iż oskarżony działał w ramach czynu ciągłego.

Warunki zastosowania instytucji czynu ciągłego określa art. 6 § 2 k.k.s. i są nimi tożsamość sprawcy i bliskość czasowa zachodząca między poszczególnymi nagannymi zachowaniami. Ustawa wymaga, aby były to krótkie odstępy czasu. Przy czynach karnych skarbowych polegających

na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej dodatkowo wskazuje się, że za krótkie odstępy czasu należy uważać okres do 6 miesięcy.

Warunki te w przedmiotowej sprawie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt V wyroku zostały spełnione. Oskarżony w czasie od czwartego kwartału 2007r. do czwartego kwartału 2008r. posługiwał się fakturami wystawionymi w sposób nierzetelny, ujmował je w dokumentacji księgowej i następnie zatajał prawdę w deklaracjach podatkowych. Te wszystkie zachowania oskarżonego składały się na czyn zabroniony przypisany oskarżonemu. Nadto te zachowania oskarżonego podejmowane były w krótkich odstępach czasu, a zatem zachodziła podstawa do przyjęcia instytucji czynu ciągłego.

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji uznał apelację obrońcy za całkowicie bezpodstawną.

Przechodząc natomiast do apelacji prokuratora to w ocenie Sądu słuszny jest zarzut naruszenia prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. niezastosowania art. 6 § 2 k.k.s. w pkt III zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z treścią art. 6 § 2 k.k.s. podstawę faktyczną czynu ciągłego stanowią co najmniej dwa zachowania tego samego sprawcy. Takie ujęcie wskazuje, że przepis art. 6 § 2 k.k.s. służy do powiązania ze sobą w trakcie prawnokarnej oceny dwóch lub więcej odrębnych zachowań i uczynienia z nich jednej podstawy kwalifikacji prawnej traktowanej identycznie jako

pojedyncze zachowanie sprawcy. Zastosowanie przepisu art. 6 § 2 k.k.s. prowadzi zatem do przyjęcia tożsamości czynu w rozumieniu art. 6 § 1 k.k.s. jako podstawy kwalifikacji prawnej w sytuacji ewidentnej wielości zachowań (wyrok SN z dnia 26 marca 1999r. IV KKN 28/99, LEX nr 37938). W orzecznictwie wypracowanym na gruncie art. 12 k.k. wskazuje się, że czyn ciągle uznany został w przepisie art. 12 k.k. jako jeden czyn zabroniony, stanowiący jednolitą całość i dlatego podlegający osądowi jako jedno przestępstwo (wyrok SN z dnia 17 grudnia 2002r., IV KK 371/2002). W przypadku spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 6§2 k.k.s. sąd jest zobowiązany do powołania art. 6 § 2 k.k.s. jako jednego z elementów wyznaczających podstawę kwalifikacji prawnej.

W przedmiotowej sprawie oskarżony dopuszczając się czynu zabronionego określonego w pkt III wyroku podjął się szeregu zachowań. Trafnie wskazał prokurator, iż przestępstwo to nie było zachowaniem jednorazowym. Na popelnienie tego czynu złożyło się wiele zachowań, w tym nierzetelne prowadzenie ksiąg rachunkowych, uwzględnienie w rozliczeniach podatkowych faktur VAT wystawianych przez cały 2008r. Podkreślić przy tym należy, że odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi zachowaniami oskarżonego nie przekraczały 6 miesięcy. Nie ulega wątpliwości, że celem tych zachowań było doprowadzenie do uszczuplenia należności publicznoprawnych. Wobec powyższego przyjąć należy, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru. Okoliczności powyższe winny być zatem ujęte

w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III wyroku.

Zdaniem Sądu odwoławczego, niezasadny okazał się natomiast zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności wymierzonej kary. W rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara bądź suma zastosowanych kar zasadniczych i środków karnych wymierzonych przez sąd za przypisany oskarżonemu czyn nie uwzględnia należyte stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie wypełnia w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, gdy z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna lub zbyt łagodna. Podkreślić w tym miejscu należy, że zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym przypadku, lecz wyłącznie wówczas, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią a karą sprawiedliwą, która to różnica jest zasadnicza i rażąca. Rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona

kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z dnia 30 czerwca 2009r. sygn. akt WA 19/09, OSNwSK 2009/1/1255). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się również, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok SN z dnia 22 października 2007r. sygn. akt SNO 75/07, LEX nr 569073).

Zdaniem Sądu odwoławczego, w kontekście uwzględnienia przez Sąd I instancji wszystkich istotnych okoliczności wpływających na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności należy uznać, że wymierzona oskarżonemu kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz kara łączna 350 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 110 zł jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie jest karą ani zbyt łagodną ani zbyt surową, a przy tym spełni swoje cele wychowawcze.

Nie powtarzając tych wszystkich elementów wskazanych wyczerpująco i trafnie przez sąd I instancji, a mających znaczenie dla wymierzenia takich, a nie innych kar, wskazać jedynie należy, że czyny zabronione popełnione przez oskarżonego niewątpliwie charakteryzują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, a wielkość strat dla Skarbu Państwa była wysoka. Oskarżony w pełni świadomie dopuścił się popełnienia czynów zabronionych. W niniejszej sprawie występują jednak okoliczności łagodzące, tj. ustabilizowany tryb życia prowadzony przez oskarżonego oraz jego dotychczasowa niekaralność. Ponadto postawa oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste, wykazują, że nie jest on osobą zdemoralizowaną, przejawiającą lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego. Można sądzić, że oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego. Daje to podstawę do przyjęcia, że w stosunku do oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna. Nie można tracić z pola widzenia, że oprócz kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej wobec oskarżonego orzeczona została kara grzywny, a także środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej.

<p>Z powyższych względów Sąd odwoławczy uznał, że podniesiony w apelacji prokuratora zarzut nie może w żaden sposób prowadzić do wniosku, że orzeczona wobec oskarżonego kara łączna jest zbyt łagodna.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Prokurator wniósł o:</p> <p>1. uwzględnienie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III wyroku, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru i z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz zakwalifikowanie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt III wyroku dodatkowo z art. 6 § 2 k.k.s.,</p> <p>2. uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt VIII wyroku o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz rozstrzygnięcia zawartego w pkt IX o dozorze kuratora, a tym samym wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 4 miesiące pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,</p> <p>3. sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej zawartej w wyroku Sądu I instancji poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wskazanie w pkt III wyroku, w odniesieniu do faktury VAT nr (...) prawidłowej kwoty podatku VAT, tj. kwoty 10.824 zł w miejsce 10.724 zł, - wyeliminowanie, w pkt III wyroku niezasadnie, dwukrotnie wskazanej faktury VAT nr (...) z dnia 5.02.2008r., 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>- wskazanie w pkt III oraz w pkt V roku prawidłowej daty wystawienia faktury nr (...), to jest 11.06.2008r. w miejsce 01.06.2008r.</p> <p>Obrońca wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych czynów,</p> <p>a ewentualnie o:</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy podzielił jedynie zarzut prokuratora dotyczący naruszenia przepisu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu i przyjął, że oskarżony dopuścił się czynu przypisanego mu w punkcie III wyroku w ramach czynu ciągłego. Zasadne było również żądanie prokuratora co do sprostowania zaskarżonego wyroku.</p> <p>W pozostałym zakresie Sąd nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji prokuratora, a ponadto nie podzielił zarzutów obrońcy oskarżonego w zakresie ustaleń stanu faktycznego i tym samym sprawstwa i winy oskarżonego w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina i sprawstwo oskarżonego, a także orzeczona kara i środki karne oraz oddanie oskarżonego pod dozór kuratora i rozstrzygnięcie o kosztach procesu.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonego oraz wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanych mu czynów. Wymierzona przez Sąd I instancji kara łączna 1 roku i 4 miesiące pozbawienia wolności z zawieszeniem na okres próby 4 lat oraz kara łączna 350 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 110 zł jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu, a ponadto spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się uchybień w zakresie wymierzonego środka karnego, jak również w oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora, a także w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Uzupełnienie opisu czynu w pkt III zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru oraz przyjęcie za podstawę skazania przepisów art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.	

<p>Sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich zawartych w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt III w odniesieniu do faktury VAT nr (...) przyjmuje prawidłową kwotę podatku VAT „10.824 zł” w miejsce błędnej „10.724 zł”, - w pkt III eliminuje zapis „FV nr 4/08 z dnia 05.02.2008r. wartość netto 48.900 zł, podatek VAT 10.758 zł”, tj. wersy 3 i 4 od dołu na karcie 14v wyroku, - w pkt III i V w odniesieniu do faktury VAT nr (...) przyjmuje prawidłową datę wystawienia „11.06.2008r.” w miejsce błędnej „01.06.2008r.). 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Nie ulega wątpliwości, że na popełnienie czynu określonego w pkt III wyroku złożyło się wiele zachowań oskarżonego, a odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi zachowaniami oskarżonego nie przekraczały 6 miesięcy, a zatem były to krótkie odstępy. Celem tych zachowań oskarżonego było doprowadzenie do uszczuplenia należności publicznoprawnych. Z powyższego wynika, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru oraz z wykorzystaniem tej samej sposobności. Okoliczności powyższe winny być zatem ujęte w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III wyroku oraz w opisie tego czynu.</p> <p>W zaskarżonym wyroku pojawiły się omyłki pisarskie, które należało sprostować. W myśl art. 105 § 2 k.p.k. omyłki te mogą być sprostowane przez Sąd II instancji.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
		# art. 454 § 1 k.p.k.
Z więżle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 634 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.2023.123) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierzył oskarżonemu opłatę za to postępowanie w kwocie 8.000 zł.

PODPIS

Anna Klimas Robert Rafał Kwieciński Agata Wilczewska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, sprawstwo oskarżonego oraz orzeczona kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, sprawstwo, kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana